



Rozhovory se životem

35

OBSAH

1. Úvod-----	5
2. Bůh a člověk-----	6
3. Nekonečnost životů-----	9
4. Stvoření člověka-----	13
5. AIDS - symbol současné nemocné doby-----	17
6. Egoismus, dominance, respektování svobodné vůle, schopnost odpouštět a uvolňovat-----	18
7. Jupiter a jeho sestra Země-----	21
8. Třetí oko-----	23

Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz



Před svým odchodem loučil se Mistr se svými žáky:

„Stál jsem na břehu řeky a rozdával vám vodu. Doufám, že až odejdu, uvědomíte si všichni existenci řeky!“

Anthony de Mello



Kdo z vás již přemýšlel o síle porozumění a ptal se, nakolik ji zabudoval do svého života?

Porozumění je snaha podat si přátelsky ruce a doprovázení vzájemnou pomocí a snahou plnit společně úkoly života, vedeni ne vůlí vlastní, ale vůlí Tvůrce a snahou žít Jeho zákony. Kdo chce získat schopnost porozumění, musí se učit vnímat své spolužijící srdcem, myslet vnitřní moudrostí a až nakonec mozkem.

Mezi spolužijícími, a co je zvláště bolestné, ve vlastních rodinách je vzájemné porozumění úkazem stále vzácnějším. Láska, která na počátku spojuje oba partnery, je brzy nahrazena egoismem a dominancí, které vedou k problémům společného života a k rozchodu. Jak málo přitom myslíte na své děti, jak málo jste jim příkladem lidských vztahů a porozumění, příkladem, který vrůstá do jejich podvědomí jako vzor jejich budoucí rodiny.

Vytvářejte pro ně svět, který nezná vnitřní prázdnotu a učte je poznat smysl a úkol jejich pozemského života. Buďte živým příkladem lásky, trpělivosti, porozumění, morálních a charakterových hodnot. Vyvíjející se individualita dítěte, často potlačovaná buď egoistickým prosazováním vůle rodičů nebo nedobrymi následky nevědomého rozmazlováním, hledá živé příklady tam, kam přenáší svoji důvěru a lásku. V rodině. Nenajde-li je, potlačuje často svoji vnitřní prázdnotu drogami, sexuální a morální excentricitou, která je vždy voláním a pláčem duše.

Snažte se vkládat do duše svých dětí jistotu, že nejsou samy, že jsou stále provázeny silou a láskou, která je zdvíhá po každém upadnutí a otvírá jim svět krásy a harmonie, po nichž každý pozemský člověk, často nevědomě, touží. Víra ve vyšší pomoc je nesmírným darem pro jejich budoucí život a jeho ne vždy lehké nároky.

Vyžadujte od ostatních jen to, co děláte sami. Nejsou-li toho ještě schopni, potkávejte je se stejným porozuměním, s jakým vás provází váš Otec. Obviňujete Ho z trestů, nelásky, procházejícího životního utrpení a těžkostí, které jste si na svá bedra uložili sami, ale On vše přijímá s láskou, pochopením, podporou, pomocí a porozuměním.

E.

Bůh a člověk

Jistě každý z vás již často přemýšlel, pochyboval a kladl si otázky o existenci Boha a Jeho působení, o Boží pomoci, kterou sice vnímáme, ale většinou hledáme její pramen v zázracích, náhodách nebo ve vlastních schopnostech.

Otázky o božské existenci nelze lehko zodpovědět, protože lidské řeči chybějí pro vysokou nadhmotnou realitu nejen správné výrazy, ale i představivost a víra, vše, co se vymyká hmotnému smyslovému vnímání. Často máme těžkosti i s pochopením hmotné modaloty, kterou hmatáme a vidíme. Jak můžeme pochopit existenci toho, co nevidíme a o čem pochybujeme?

Stačí však udělat si čas k logickému přemýšlení o vzniku, existenci a zákonitosti životů nejen pozemských, ale celého vesmírného bytí, které tvoří na sobě navzájem závislý celek, o souvislosti všeho se vším, abychom došli k poznání, že musí existovat „něco“, co pozemské i nadzemské existence nejen stvořilo, ale udržuje i nadále na životě a zásobuje energií a silou, nutnou pro jejich zrání a růst. Toto „něco“, člověkem nazývané Bůh, je nadřazeno lidským představám a omezenému rozumovému vědomí a pro pozemšťana ovládaného nízkým, vnitřním vývojovým stavem, je nepředstavitelné a nepochopitelné.

Tak jako nemůžeme vyžadovat od dvouletého dítěte, kterému chybí poznatky pro astronomickou a matematickou vědu se všemi jejími vzorci, axiomy, rovnicemi, aby vypočítávalo a popisovalo pohyby hvězdných drah, nemůžeme vyžadovat od člověka pochopení jeho rozumovému potenciálu vysoko nadřazené Božské reality a její zákonitosti.

Mnoho lidí vnímá Boha jako vysokou, dokonalou duchovní existenci, ale chybí jim důvěra v Jeho lásku a pomoc, protože již celá staletí je do lidského srdce zaséván strach z božských trestů, věčného zatracení a pekla. Božská Láska, moudrost a velikost stojí vysoko nad lidským bojem o moc pomocí válek, trestů, hrozeb a strachu. Potkává člověka s pomocí a snahou přivést ho zpět do původního domova věčné blaženosti, harmonie a lásky.

Bůh není beztvárná energie, má svoji formu, člověk by řekl, postavu. Většina z nás se domnívá, že formu mají jen materiální těla, ale ne

duch, ale to není správné. Všechno hmotné je obrazem nadhmotného. V nadhmotném stejně jako ve hmotném světě, neexistuje nic, co nemá svoji formu. Bůh je osobitost s vlastní formou, která vyzařuje obrovskou světelnou energii, jejíž síla by člověka okamžitě usmrtila. Mojžíš, 33,20: „*Dovol mi spatřit tvou tvář!*“ „*Nemůžeš spatřit mou tvář, neboť člověk mne nesmí spatřit, má-li zůstat naživu.*“

Bůh není všudepřítomný a vševědoucí v lidském pojetí jako hlídač a trestající Otec. Je všudepřítomný v každém svém stvoření, které je nositelem Jeho božského světla a síly, formou ducha. Duchovní osobnost Boha není všude a stále. Každému z nás postavil po boku své pomocníky, kteří Ho v případě nutnosti okamžitě s námi spojují. Bůh nehlídá a netrestá člověka, naopak dává mu sílu, aby poznal svoje nedobré návyky, slabosti a chyby a snažil se je odstranit. Všechno nedobré, čím v životě procházíme, není Jeho trestem, ale následkem skutků, které jsme dělali sami. „Oko za oko, zub za zub. Vše dobré co učiníš, vrací se k tobě zpět, stejně jako vše nedobré a nesprávné.“

Každý sám musí prožít působení svých skutků a slov, aby si uvědomil jejich tíhu, škody a bolest, kterou způsobují všem, na něž jsou zaměřeny. Stejně je tomu i s působením nedobrych myšlenek, které v nás nezůstávají skryty, ale vyzařují na povrch a naši spolužijící jsou je schopni vnímat.

Lidé připisují Bohu mnoho vlastních domněnek a představ. Uvedu jen několik málo příkladů:

Tvrzení, že vševědoucí Bůh ví vše, co každého člověka v budoucnosti očekává, neodpovídá pravdě. Bůh zná naši minulost a přítomnost, ale pro budoucnost nám ponechává svobodnou vůli a neví, jak se v různých životních situacích člověk rozhodne. Tento fakt není výrazem božské nevědoucnosti, ale jeho absolutní spravedlnosti a respektování svobodné vůle, kterou daroval spolu s moudrostí a láskou každému stvoření.

Absolutní láska, Bůh, nezná věčné zatracení, věčné peklo, trpělivě, s láskou pomáhá každé provinilé duši a ponechává jí čas k jejímu zrání.

Bůh neexistuje ve třech osobách, je jen jedna samostatná osobnost. Kristus není Bůh, Matka Maria není Matkou Boží, ale pozemskou

matkou inkarnovaného Ježíše Krista. Bůh nemá matku a Kristus sám neustále zdůrazňoval, že je synem Božím.

Všechno, co se odlišuje od generace ke generaci přebíraných domněnek o existenci Boha, potkává člověk většinou bez přemýšlení se skepsí a nedůvěrou. Síla zvyklostí je největším nepřítelem pravdy und dohání člověka k tomu, aby bez přemýšlení odmítal vše, co stojí v protikladu k jeho dosavadnímu mínění. To vše lze lehko přemoci prožitím pravdy v tichu vlastního nitra. Kdo Boha hledá, kdo přemýšlí o Jeho existenci a dodržuje Jím dané zákony, pocítí brzy Jeho blízkost, a všechny otázky a mylné představy o Jeho realitě ztratí svoji platnost.

O nikom se nedá říci, že dosáhl Pravdy, dokud ho mnoho ostatních neobvinilo z rouhání a nepravdy.

Anthony de Mello

Nekonečnost životů

Příroda vytváří se všemi životy Země navzájem závislý organismus, v němž každá individualita, od nejnižší až k nejvyšší vývojové formě, má svůj úkol, který plní s výjimkou člověka, bez ziskuchtivosti a bezohlednosti na životy ostatní, s vděčností a oddaností svému Tvůrci a Jeho zákonům.

Na špičce vývojové spirály všech pozemských životů stojí člověk, nositel ducha. Níže vyvinuté životy mají společnou duši, do níž se po smrti vrací a v níž ukládají všechny zkušenosti a poznatky svého života. Doba jejich příštího příchodu na Zem, je ve srovnání s dobou mezi odchodem a další inkarnací člověka, velmi krátká.

Tak jako se při smrti člověka z jeho hmotného těla uvolňuje a stoupá do nadzemských dimenzí duch, zůstává zachována i éterická forma zvířecích a rostlinných těl, která se může za určitých podmínek tak zhmotnit, že je pro člověka viditelná.

Tímto poznatkem se zabývají biologové a věda již celá staletí. Při pokusech s květinami, které byly spáleny poznali, že jejich éterická forma je nezničitelná. Zůstala zachována v popelu. Jestliže ten byl smíchán s vodou, kterou nechali zmrznout, byla éterická forma květin jasně viditelná i v ledu. Jeden z důkazů, že všechna Božská stvoření jsou nositeli nezničitelného života, který prochází vývojovými periodami od nejnižší biologické formy až k člověku.

Stejným směrem jsou zaměřeny i v poslední době velmi populární poznatky výzkumů japonského vědce Masaro Emoto, kterému se podařilo dokázat, že i voda je živým elementem, který reaguje na hudbu, slova a pocity lidí proměnami svých krystalických forem. Nejcenějším poznatkem pro něho zůstává, že celé univerzum a všechno jeho dění je nezničitelný život, vzájemně se doplňující celek, k němuž člověk doposud nenalezl správný vztah a cestu.

V minulém století žil v Krakově lékař, který se celý život zabýval poznáváním života květin a získal cenné poznatky. Nechal například shořet růži s listy, stonkem a trny. Její popel uložil v uzavřené sklenici, a zahříval ho nad hořícím plamenem svíčky. Ve světle plamene se zřetelně rýsovalo celé tělo spálené růže. Po zchladnutí se rozpadlo opět v popel.

V roce 1790 zahřívával pruský myslivec ve skleněné misce terpentýn z jedlí. V misce bylo možno zřetelně pozorovat strom, z něhož terpentýn pocházel, ale i les, ve kterém rostl.

Jeho přítel naplnil dvě vysoké sklínky vodou s levandulovou solí. Během několika hodin v teplém prostředí pozoroval, jak vystupují na okraji sklínek z vody malé levandulové rostlinky.

Agrippa von Nettesheim (1486-1535) vypravuje o svých pokusech: „Jakmile ukázala vinná réva první květy, postavil jsem vedle ní větší skleněnou nádobu s olivovým olejem a ponořil do něho její větev. Zajistil jsem sklenici, aby ji neporazil vítr a aby ji plně ozařovalo slunce. Když dozrály plody, vyňal jsem je a vymačkal jejich šťávu, kterou jsem vlil do oleje zpět. Když jsem jím naplnil olejovou lampu, rostla s vyzařovanou vůní v celé místnosti éterická, ale viditelná zelená réva, její kmen a plody.“

Robert Boyle (1527-1691) a August Strinsberg (1849-1912) nechali vykristalovat vinnou kyselinu a pozorovali růst a vývoj vinných listů.

Všechny tyto úkazy nejsou úkazy hmotné, ale viditelné, při nichž se vždy vytvářela éterická forma celé rostliny, ne jen její části. Stejný výsledek byl pozorován při pokusy s ovocnými šťávami, řepčíkem královským, angreštem a jiřinami.

Ve dvacátém století míchali antroposofové L.Kolisko a E.Pfeifer chlorid měďnatý s ovocnými šťávami. Vykristalizovaný obraz zrcadlil plně tělo rostliny současně se stínovou figurou lidského těla, pro jehož zdraví byla rostlina používána. V tomto případě se jednalo o vlašovičník, *Chelidonium*, známý jako pomoc při potížích žlučníku a jater.

Z knihy „Nové světy“ od G. de la Warra a Langstona Daye, kteří podobné fenomény fotografovali, je znám éterický obraz oměje (*Aconitum napellus*), který byl získán z homeopatické, silně potencionované tablety.

U člověka a zvířat to není jinak. De la Warr vynalezl aparát, jehož pomocí je možno zjistit celkový zdravotní stav člověka nebo zvířete z kapky krve. Její éterický obraz zrcadlí jejich zdravotní stav a jako lehký stín i celou lidskou nebo zvířecí postavu. Podobným způsobem vytvářeli středověcí alchymisté „človíčky“ – Homonculi.

Příroda nám poskytuje vše, co potřebujeme k životu. Určité oblasti Země obsahují v určitém poměru různé látky, jejichž vibrace, oboha-

ceny vibracemi kosmickými, odpovídají tělesným individualitám v jednotlivých zemích žijících lidí. Vítr roznáší tisíce semen, ale ta padnou k zemi a začnou pučet jen na místech, kde se jejich vibrace doplňuje s vibracemi zde existujících životů.

Rostliny, které nazýváme léčivými bylinami, působí nejen na lidské tělo, ale i na duši. V našich zahradách divoce roste jen to, co je doplňkem našeho vnitřního vyzařování, co je s námi příbuzné. Náhlé vyskytnutí se různých bylin a rostlin v soukromých zahradách není náhodné. Vždy souvisí s vědomým nebo nevědomým onemocněním majitelů, kterým nabízí pomoc buď používáním částí svého těla, plodů nebo formou odvarů.

Dlouhá léta trpěla žena těžkými průjmy. V její zahradě se celá léta rozrůstal stále víc a víc kuklík (Geum), nejlepší střevní tonikum. Když se dozvěděla o jeho léčivém působení, začala pít z něho připravovaný čaj a v krátké době zmizely nejen průjmy, ale ze zahrady i dříve tak hojný kuklík.

Jiná žena se cítila naprosto zdravá, když objevila v zahradě kolem kuchyňských dveří podběl (Tussilago farfara). Ve velmi krátké době byla u ní zjištěna rakovina, pro níž je podběl jedním z pomocných prostředků. Zvláště nápadné je ve všech případech, že bylina ze zahrad zmizí, jakmile není její pomoc více zapotřebí.

Podobných případů, jak matka příroda pečuje o člověka, ale i o zvířata, by bylo možno vyprávět mnoho. Kočka a pes žerou trávu, pro lepší zažívání, a i ostatní zvířata vyhledávají rostliny, které potřebují ke svému zdraví. To, čemu říkáme plevel, je v podstatě cenný dar přírody a jejího Tvůrce ostatním životům pro jejich zdraví. Člověk, u něhož otupování životních instinktů nesprávnou výživou a nezdravým životním zaměřením roste stále více, není tento dar schopen ve své většině poznat a raději otravuje svoje tělo a duši chemickými preparáty.

Životy přírody a lidí jsou provázeny množstvím důkazů vzájemného bratrství, nesmrtelností životů a poznání svědčících o existenci jejich Tvůrce a udržovatele. Éterické formy a obrazy všeho stvoření bez rozdílu vývojového stupně nelze zničit ohněm, mrazem nebo miliónovým zředěním v homeopatických prostředcích. Jsou obrazem každé hmotné existence minulé i současné, jejíž realita není omezena prostorem, časem a hmotou, stejně jako lidský život nekončí smrtí,

kteřá je jen přechodem do jiných životních dimenzí Vše, co nás provází v dočasné existenci na naší hmotné planetě, vytváří životní celek, vedený Božskými zákony. Ty od nás vyžadují vzájemnou lásku, pomoc a ohleduplnost, bez vykořisťování a brutality, s níž většina lidstva svoje níže vyvinuté bratry potkává.

Literatura: Mellie Uyldert: „Verborgene Kräfte der Pflanzen“

Příroda je zrcadlo, kde vidíme sami sebe až do nejjemnější vrásky kolem očí, zemdlených životem, duchovní úsměv, svůj pravý věk ve věčnosti, čas, který nám zbývá žít na Zemi se zelení trav, chvěním stínů a intenzity slunce.

Ze symbolických gest zvířat poznávám tušící, skryté dějiny své vlastní duše.

Otakar Březina

Stvoření člověka

Bůh nestvořil všechny životy najednou. Tak jako z malého vyrůstá velké, z jednotky množství a ze semínka strom, který přináší sta nových zárodků stromů příštích, stvořil Bůh nejprve ze svého božského světla a síly prvorozeného Krista. Po dlouhém časovém odstupu následovalo stvoření dalších bytostí, duálů. Vybaveni jiskrou božského světla a síly, duchem, který oděl Kristus fluidálním tělem, bylo každé duálové stvoření samostatnou osobností, vázanou se svým druhým Já vzájemně se doplňujícími vlastnostmi.

Všechny tyto Bohem stvořené bytosti nebyly člověkem, ale duchovními bytostmi. Ke stvoření člověka došlo až po jejich stoupajícím se provinování proti Božským zákonům, které mělo za následek zhmotňování jejich fluidálního těla až k formě dnešního člověka.

Po éonech společného harmonického soužití ve vytvářejících se duchovních rodinách, byl Luciferem a jednotlivými duchovními bytostmi jako první zneužit atribut svobodné vůle. Nepostavily se proti Bohu samotnému, ale proti Jeho zástupci, Kristovi. Jejich vůdcem byl Lucifer, důvodem pýcha, touha po moci, které provázejí lidstvo na Zemi až dodnes.

Bůh stvořil pro tyto provinilé duše nové, zprvu polohmotné životní prostory, které nazýváme ráj. Úkolem v ráji žijících duší bylo získání ztracené duchovní čistoty a návrat k Otci. Tento úkol však nesplnily. Opakovaným proviněním proti Božským zákonům docházelo k dalšímu zhmotňování jejich těla, až dosáhlo plnohmotné formy dnešního člověka. Androgynie původních bytostí byla zrušena a rozdělením na muže a ženu jim byla dána schopnost se množit a poskytovat dalším provinilým duším vývojové cykly, které je měly vést k návratu k Bohu.

První polohmotné bytosti, které žily s mnoha dalšími provinilci v životních prostorech, v pro ně stvořených, byl Adam a Eva. V ráji stály duchovní stromy, symbol dobra a zla. Symbolické rozhodnutí, ze kterého stromu chtějí sklízet a požívat plody, bylo pro ně zkouškou, nakolik jsou schopni odolávat svodům zla, chtějí-li se vrátit k Otci nebo zůstanou-li i nadále na straně Lucifera.

Požíváním plodů se „stromu zla“ neobstáli Adam a Eva svoji zkoušku a byli vypuzeni z ráje. To byl den jejich úplného oddělení se

od Boha, jejich duchovní smrt. Lucifer podléhal i nadále moci Boha, který však nemohl zasahovat do jeho rozhodnutí, protože zaručil každé bytosti při stvoření svobodnou vůli. Kdo jednou přešel do Satanovy moci, nemohl se z ní až do doby pozemské Ježíšovy smrti oprostit.

Bůh a Kristus chtěli Luciferem ovládaným duším pomoci a vypracovali plán jejich osvobození. Lucifer je musel uvolnit pro návrat k Bohu, odolá-li některá z nich všem jeho svodům. To byl důvod Ježíšovy dobrovolné inkarnace na Zemi, důvod jeho utrpení a smrti. Zůstal svému Otci věrný, odolal i v nejtěžších předsmrtných okamžicích Luciferovým svodům a splnil svůj inkarnační úkol. Nezemřel pro naše hříchy, které musí každý sám odčinit, ale pro naše uvolnění z říše Satanovy.

Původní luciferská pýcha a touha po moci se změnila ve zlo, které ovládá většinu lidstva až dodnes.

S pravdou Bible o stvoření člověka, o „dědičném hříchu“ a o Adamovi a Evě je to tak, jako s obrazy starých Mistrů na kostelních stěnách. Mnohé byly přemalovány, jednotlivé figury nově vytvořeny, ale když jsou dnes pod tímto nátěrem objeveny původní barvy a postavy, žasne člověk nad krásou uměleckého díla původních Mistrů.

Pravda Bible prošla mnoha změnami. To co její písaři neporozuměli, nechali stranou nebo vysvětlili podle vlastních představ. Ti, kteří přišli po nich „vylepšovali“ daný text rozšiřováním své pravdy, škrtali a přidávali podle vlastních, hmotným vnímáním a rozumem omezených představ, později i z důvodů zesílení a udržení moci nad věřícími. Nebyla překryta jen pravda o Adamovi a Evě, celá Bible byla obohacena přídávky, které stojí v rozporu s původní pravdou a často i s logikou.

Bůh sám si stěžuje ústy proroka Jeremiáše: „*Jak můžete říkat jsme moudří, my máme Hospodinův zákon? Ano, jenže ho falšuje falešné rydlo písařů*“. Jer. 8,8

„Falešné rydlo písařů“ zasahuje i v Bibli líčené provinění Adama a Evy v ráji a nauku o dědičném hříchu, který podle pozemských náboženských nauk dědí každý člověk a křtem je mu údajně odpuštěn.

Dědičný hřích člověka nemá s proviněním Adama a Evy nic společného. Je vlastním proviněním každé jednotlivé duše, jejím odpadem od Boha a přechodem na stranu Luciferovu. Opuštěn může být teprve její snahou o návrat k Bohu a získáním původní čistoty. Nikdo na Zemi není Bohem pověřen odpouštět někomu hříchy, vždyť nevíme, zda nehřeší víc, než hříšník sám. Každý z nás musí svá provinění nahradit a odčinit sám.

Jak došlo ke stvoření prvních lidí, Adama a Evy?

Adamovo tělo, obal jeho ducha, nebylo uplácáno z hlíny, ale vytvořeno z ódové směsi země. Tato ódová směs tvoří i těla dnešního lidstva a vrací se tak jako tělo Adamovo po fyzické smrti k zemi zpět.

V prvních kapitolách hovoří Bible o tom, že Bůh stvořil prvního člověka ku svému obrazu, jako muže a ženu, což odporuje logice a pravdě. Bůh není materie, ale duch a jeho stvoření „ku svému obrazu“ mohou být jen stvoření duchovní.

Adam byl dlouho sám než došlo k tomu, že další duch, Adamův duál Eva, který se více provinil než Adam a proto jeho vzestup ze satanské hloubky trval déle, dosáhl formy člověka.

Ke stvoření Evy nepotřeboval Bůh Adamovo žebro. Použil Adama jako materializační médium a pomocí jeho ódové síly spolu s ódem země, stvořil hmotné tělo, obal ducha jeho životní průvody.

Tak byl stvořen první manželský pár se schopností rodit potomky, provinilé duše, jimž byla Bohem dána příležitost pomocí inkarnačních cyklů pracovat na svém návratu k Otci zpět.

Pozemským oplodněním dochází pouze k vytvoření těla, duch budoucího člověka do něho přechází buď velmi krátce před zrozením, většinou několik okamžiků po zrození.

Adam a Eva založili rodinu se syny a dcerami, které zpočátku vytvářeli manželské páry a rodili další děti. Jestliže Bible říká, že Kain po zavraždění Abela odešel do jiné země a poznal tam svoji ženu, je to opět nelogickým protikladem pravdy, protože pojem cizí země nebyl v tehdejší době ještě známý a existovali jen potomci Adama a Evy. Ve staré Hebrejštině znamenal výraz „poznat“ pohlavní spojení.

Všechno lidstvo pochází od Adama a Evy. Jeho pravá životní podstata však, duch, vychází z Boha. Potomci Adama a Evy jsou provinilé duchovní bytosti, které ve svém vývojovém procesu klesly až na úroveň hmotného života a teprve znovuzískáním původní duchovní čistoty budou schopny vrátit se zpět do svého původního domova a pracovat dále na úkolu, se kterým je Bůh stvořil, na dosažení své duchovní dokonalosti. Pak teprve budou schopny žít v blízkosti svého Tvůrce. Kolik éonů trvá cesta jejich návratu, záleží na intenzitě a tempu práce na jejich duchovním růstu.

Tato pravda platí i pro každého z nás!

*Než začneš vylepšovat svět a jeho moudrosti, projdi
nejprve třikrát svým vlastním domem!*

Čínské přísloví

Aids - symbol současné nemocné doby

Podstatným společenským řádem lidstva jsou morální zákony. Lze říci, že stav imunitního systému těla je obrazem jejich dodržování. Kdo je nerespektuje, cítí výsledky svého jednání formou různých nemocí. Jednou z nich je Aids, takzvaný „Bílý mor“, který je v podstatě příbuzný s výskytem chřipky, před zhruba jednadvaceti tisíci léty. Tehdejší léčitelé, šamani, pomáhali nemocným tím, že jim odebírali krev, ale odebranou, nakaženou krev dávali pít jiným nemocným.

Pohlavní nemoci se začaly rozšiřovat z amerického kontinentu. Dnešní „Bílý mor“ však vyšel v padesátých letech ze západní Afriky, kde žijí dva druhy opic, jeho přenašeči. Rozšiřovateli byli přesídlenci z Afriky, kteří se usadili na středoamerickém ostrově Hispaniola – Haiti. Zde došlo k silnému rozšiřování syfilidy, k oslabování tělesné imunity a tím byl položen základ dnešní nemoci, nazývané Aids.

Vědci udávají první datum výskytu Aids dnem 5.6.1981, ale to již byl Bílý mor rozšířen téměř ve všech amerických státech a odtud přešel do Francie. Jeho modifikovaná forma se opět vrátila do Afriky, kde je v současné době největší počet jeho nositelů. Je odhadováno, že chorobou Aids trpí dnes asi 200 miliónů lidí naší planety a již více než 100 miliónů na ni doposud zemřelo.

Jednou z posledních zemí, kam přešlo toto onemocnění před přibližně deseti léty, je Indie.

Sledujeme-li pozorně a objektivně morální vývoj a společenský život naší planety, poznáme brzy, že nepříznivými faktory její současné existence je nedostatečně kontrolovaný konzumní život člověka a jeho sexuální nezřízenost, nedostatek vlastního sebeovládání a nedodržování morálních hodnot s ohledem na ostatní spolužijící.

Které vnitřní aspekty vedou k onemocnění Aids? Odmítání nutnosti dodržování morálních požadavků a zákonů, zdrženlivosti a sebeovládání, potlačování působení ducha, jehož priorita nad hmotným tělem není uznávána. Projevení se nemoci je výzvou k přehodnocení dosavadního životního postoje, myšlení a jednání, odstranění příčin, způsobujících onemocnění, pokorné otevření se čistému životu a tím otevření se Božské všeobjímající Lásce a její léčivé energii.

Z.a J. Sedláčkovi

Egoismus, dominance, respektování svobodné vůle, schopnost odpouštět a uvolňovat

Rostoucím, nedobrým úkazem současného života ve vzájemném vztahu rodin, přátel a ostatních spolužijících, je dominance vlastního ega, lpění jen na vlastních názorech, přesvědčeních a na ne vždy čistou cestou získaných hmotných ziscích.

Jen málo lidí si uvědomuje, kolik si tím vytvářejí životních těžkostí a bolestných ztrát nejen v životě procházejícím, ale i v existenci příští. Většina lidstva vnímá Zemi jako obrovský trh, na němž se snaží získat co nejvíce peněz a společenské moci. Dosáhnou-li i ve zcela malém rozmezí tohoto cíle, lpí tvrdě na všem, co získali a odmítají se dělit s potřebnými spolužijícím. „Čím víc kdo má, tím více touží mít.“

Iluzorní představy mnohých lidí o společenské popularitě a úspěchu, jsou vždy provázeny skryvanou pýchou a sebepřeceňováním: „Ukáži vám, že jsem více než ostatní!“ Jejich nitro je blokováno ego-centrismem a zůstává slepé a hluché pro pláč a volání ostatních, pro pokoru, nezištnost, toleranci a pomoc potřebným. Neochota změnit své smýšlení a návyky, honba za hmotnými požitky a zisky, jsou velkým životním zatížením nejen pro člověka samotného, ale i pro celé jeho životní prostředí.

Dominance, umíněnost a je provázející sebepřeceňování vytváří blokády jednotlivých čaker. Tím je omezován příjem kosmické energie a proudění energií nutných pro nerušenou činnost tělesných orgánů. Působení jmenovaných nectností ohrožuje zdravou aktivitu zažívací soustavy a podílí se na onemocnění cukrovkou.

Kde lze hledat příčiny egoismu, dominance a chamtivosti?

Především ve strachu o vše, co se domníváme vlastnit a nejsme schopni uvolňovat, v nedostatku důvěry ve vyšší pomoc v době strádání, v komplexu méněcennosti nebo jejího opaku, v touze dominovat před společnostmi schopnostmi, které nám často chybí. Za peníze lze získat vše. Popularitu, obdivování, podlézání a pochlebování všude tam, kde by bylo na místě spíše vysvětlení a pokárání.

Myšlenky a představy egoistů krouží jen kolem vlastních přání a potřeb, jejichž škála je veliká: peníze, majetek, moc, společenský

úspěch, imaginární představy o vlastní důležitosti, chtivost, nedobré návyky, touha po luxusu a požívačnosti, nezvládnuté nectnosti a tělesné pudy, ale i vnitřní otupělost. Mnozí jedinci škudlí s každou korunou, nepopřejí sobě a svým spolužijícím nic ze strachu, že by v těžkých dobách zůstali bez majetku, protože jim chybí víra v pomoc, která stojí vysoko nad pozemským bohatstvím.

„Tanec kolem zlatého telete“ oslepoval a vázal člověka na Lucifera již ve Starém zákoně.

Ježíš radí svým učedníkům: „Neshromažďujte poklady, které rozežírá rez a mol, ale vnitřní poklady pro svůj další život.“

I Laurentius učí lidstvo, že cílem pozemského života není získávání hmotných statků, ale růst lásky a moudrosti, nepomíjivé poklady, jež neztrácíme odchodem ze Země.

Na Zemi dobrovolně inkarnované, vyšší bytosti, i Kristus sám, znali nebezpečí bohatství a volili život ve skromnosti, mnohdy i v bídě. I dnes existují vzácní jedinci, kteří jednali podle jejich příkladu a vzdali se ze dne na den svých vysoko dotovaných míst a majetku. Plně oddáni důvěře v Boží pomoc, stali se roznášeci evangelia lásky, pomocníky chudých a potřebných. Při každém rozhovoru zdůrazňují, že ani jediný okamžik nelitují svého rozhodnutí, které jim otevřelo cestu k bohatství, které nelze získat za všechny peníze světa.

Jedním z nejtěžších životních požadavků je učit se odpouštět, respektovat svobodnou vůli spolužijících, jejich individuální, vnitřní svět a růst a neuznávat za dobré jen představy a mínění vlastní.

Tento požadavek má velkou úlohu pro rodinné svazky a výchovu dětí, které nepatří nám, ale svému Stvořiteli. Povinností rodičů je umožnit jim vývojový cyklus na Zemi tím, že je hmotně zabezpečují, učí je respektovat morální hodnoty a zákonitosti národa v němž žijí, pomáhají jim vytvářet správné vztahy ke spolužijícím, k přírodě a k Bohu. Nemají však právo nutit je přejímat formy svého budoucího života, odpovídající představám rodičů a vychovatelů.

Ne vždy lehký úkol je naučit se odpouštět. Většina lidí plně odpustit nedokáže. Duchovní učitel Emanuel poznal, že sice prohlašují, že odpustili, ale vpravdě podržují velkou část jim (mnohdy domněle) učiněného bezpráví nebo bolesti ve svém podvědomí, aby je při nejbližší příležitosti provinilému opět vyčítali. Často sami činí vůči

ostatním totéž, ale cizí bolest a zklamání nedosahují hloubku pocitů jako zranění vlastní.

Člověk nerad odpouští a nerad uvolňuje vše, co se domnívá vlastnit. Uvedu jako příklad nemoci, na kterých hlavně starší jedinci často lpí, aby vzbudili větší pozornost svých spolužijících. Jiní považují nemoc za nespravedlnost a Boží trest. Jen málo je těch, kteří hledají příčinu nemoci v disharmonii své duše a snaží se jich změnou myšlení a jednání zbavit.

Světově známý léčitel Bruno Gröning říkal svým pacientům: „Dejte mi svoji nemoc!“ Většina nemocných reagovala slovy: „Ale pane Gröningu, to nemohu!“ Odpověď: „Pak nemůžete být uzdraveni!“ Jako další příklad blokování uvolňování je vazba na rodinné příslušníky, na vlastní děti, jejichž život se snažíme přizpůsobovat vlastním představám i ve stadiu dospělosti. Otázkou každého zůstává, nakolik svazujeme dominanci a prosazováním vlastní vůle ostatní rodinné příslušníky nebo přátele, jak omezujeme stálým pláčem a naříkáním odpoutání se od Země našich zemřelých, ačkoliv víme, že se s nimi opět setkáme. Neschopnost uvolňovat, neschopnost tolerance a přechod k porozumění a respektování individuality každého člověka, jsou formy egoismu, které si často neuvědomujeme a dostatečně proti nim nebojujeme.

„Kdo se bojí o svoje statky, zisky a život na této Zemi, nepoznal a neporozuměl doposud pravdě života. Co se vám může stát? Jen to, o čem již od svého narození víte, že jednou přijde. Osvobození se z pozemského šatu, zanechání na Zemi vše, co ‚rozežírá rez a mol‘. Ale vy sami zůstanete nedotčeni, protože jste dětmi Boha, určenými k věčnému životu. Dokazujte to nejen slovy, ale skutky!“

Hluboko v každé duši je čistota ducha.

Najdi si čas ji hledat. Až ji najdeš, vynes ji na povrch!

E. Caddy

Jupiter a jeho sestra Země

Kopernikus otevřel poznávání universa nové perspektivy. Dnešní věda zaměřená na poznávání zákonitostí Země a její existence jde mnohem rychlejším tempem vpřed, ale zaměřena jen na poznatky ve smyslu fyzikálním, na hmotnou realitu bez ohledu na nadřazenou realitu nadhmotnou, ztrácí možnost celkového poznání.

V poslední době roste vědecký zájem o planetu Jupiter. Mediální cestou bylo americkým vědcům sděleno, že úkolem vývojově mnohem výše stojících obyvatel této planety je inspirativně pomáhat pozemským jedincům, schopným pracovat jako vědci, objevitelé nových poznání a přibližovat je k hlubšímu přemýšlení nejen o hmotném, ale i o duchovním principu při stvoření, existenci a vnitřním vývojovém růstu životů univerza.

Američtí astronomové objevili v poslední době 47 světelných roků od Země vzdálený, doposud neznámý planetární systém, kroužící kolem hvězdy Cancr 55. Kosmolog Paul Butler, vědecký pracovník Carnegie-Institutu ve Washingtonu ho nazývá bratrem našeho slunečního systému.

Tak jako naše slunce má i tento systém mezi svými planetami giganta, který se projevuje stejně jako Jupiter. Dalo by se říci, že Jupiter a Cancr jsou dvojčata.

Jupiter obíhá slunce ve vzdálenosti 778 milionů km přibližně 12 let. Jeho „dvojče“ je vzdáleno od Cancr 820 milionů km a potřebuje pro svoji oběžnou dráhu jen o necelý rok více. Kosmolog Geoffry Marcy, profesor kalifornské univerzity Berkeley vysvětluje, že všechny doposud objevené planety mimo náš sluneční systém mají užší a excentričtější oběžné dráhy a považuje za pravděpodobné, že nejen Jupiter, ale i naše Země má dvojníka, na němž může existovat život jako na Zemi. Marcy a Butler jsou přesvědčeni, že někde v univerzu existuje druhá Země, jejíž životy jsou s naší Zemí identické.

Duchovní poznatky o polohmotných životech na Jupiteru hovoří o výše vyvinutém životním prostoru než je hmotná planeta Země. Jupiter není obklopen vývojovými atmosférickými kruhy a sférami jako Země, přechodný domov pro duše s plnohmotnou strukturou. Planetu Země obklopuje sedm atmosférických kruhů, z nichž je každý rozdělen do sedmi sfér. Čím vyšší je vývojový stav duše, tím

vyšší je sféra, do níž se po ukončení inkarnačního vývojového cyklu na Zemi vrací, aby byla dalším poznáváním připravována na příští inkarnaci. Po dosažení posledních sfér čtvrtého atmosférického kruhu působení reinkarnační zákonitosti končí.

O životní realitě jiných světů a planet nejen našeho slunečního systému je mnoho pozemských obyvatel přesvědčeno, ale ví o nich jen to, co je měřitelné a vnímatelné fyzikálně, a co nepřestupuje lidskou představivost!

Literatura: „Astrowoche.“

Kolik pokolení musí ještě trpět, než-li nastanou na této hvězdě bez statisíců mučených a mrtvých, dějiny, k nimž všechno, co se dosud po celá tisíciletí dělo, je pouze přípravou.

Otakar Březina

Třetí oko

Trojice duch, duše a tělo člověka se vibračně projevuje aktivitou jeho energetických center, čakr. Duch je zastoupen čelní a temenní čakrou, duše krční a srdeční čakrou, solar plexem, tělo čakrou bederní a vylučovací.

Hmotné tělo člověka vytváří Zemi a jejím životním zákonům přizpůsobený obal duše a ducha. Čakry, otvory do dimenzí neohraňovaných hmotným, rozumovým vědomím, přijímají pro tělo nezbytnou kosmickou energii. Jsou uloženy na okraji éterického těla a jejich velikost je u dnešního, průměrného člověka asi dvanáct centimetrů. Jejich rozlišná frekvence ovlivňuje myšlení, citění a zrcadlí výšku našeho vnitřního vývoje. Výška rotace a intenzita jejich nádherných barev rostou s pročišťováním morálního vědomí a s přiblížováním se vše objímající a život udržující Lásce, kterou lidstvo nazývá Bůh. Vztah člověka k Bohu není závislý na intelektu nebo náboženství, ale na vývoji jeho duchovních center – čakr, na tom, v jaké míře a kvalitě jsou schopny přijímat čistou kosmickou energii.

Šesté duchovní centrum, čelní čakra, nazývaná Třetí nebo Duchovní oko, leží nad kořenem nosu mezi obočím.

Ve Třetím oku se setkávají proudy kosmické energie a vyzařování všech inteligencí, vědomí, světů a dimenzí. Jakmile člověk dosáhne na Zemi možný nejvyšší stupeň svého vnitřního vývoje, proudí Kundalini-síla přes Třetí oko volně do temenní čakry.

Člověk je ji schopen využívat k materializaci a dematerializaci, k telepatickému vysílání svých myšlenek bez omezení prostorem a dálkou. Jasnozření, vyšší citění a vidění, stejně jako kontakt s neviditelnými bytostmi jsou pro něho samozřejmostí, protože hranice rozumového vědomí jsou zrušeny.

Optimálně vyvinuté Třetí oko je schopno odstranit z lidského podvědomí všechny nedobré zkušenosti, prožitky a vzpomínky.

Sensibilní jedinci jsou schopni intenzitu jeho vyzařování vnímat.

Ve zdravotní oblasti je Třetí oko spoluzodpovědné za zdraví lidských očí. Jeho nedostatečná aktivita vyvolává často zapomnětivost a myšlenkový chaos.

Jestliže vědomě nepřekonáváme, ale jen potlačujeme určité problémy, hromadí se a dochází ke křečovitému sevření Třetího oka, jehož následkem jsou různé oční nemoci a oslepnutí.

Třetí oko je v úzkém spojení s temenní čakrou a s epifýzou, šišinkou mozkovou. Intenzita jejich aktivity zrcadlí stupeň duchovního vývoje člověka, čistotu jeho myšlenek a vědomí vše objímající univerzální lásky .

Bůh je nejčistší energie. Jsme-li se jí schopni prací na sobě samých, pročišťováním a kontrolou svého myšlení, cítění a jednání otevřít, je vedena čakrami do mozku, kde je přeměněna v myšlenky, pocity univerzální Lásky a zesilování božského Já v našem nitru.

Probuzením Božského vědomí ztratí pro nás platnost doposud vládnoucí „já“. Nahrazeno pocity „ty“ a „my“ zesiluje náš svazek se všemi životy kosmu.

„Pane, dej mi sílu, abych měl všechny rád jako sama sebe. Vždyť jsou já a já jsem oni!“

Literatura: Silvia Wallimann: „Die Umpolung.“

*Náboženství by měla být ukazovatelem cest k pravdě.
Ti, kteří se váží jen na jejich cestu, nejsou však schopni
čistou pravdu poznat, protože se domnívají, že ji již
dosáhli.*

Anthony de Mello